

תקות מנחם

גיליון מס'
205

יו"ל לקראת ש"פ בלק
י"ד תמוז
ה' תהא שנת עליון

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי
הרמב"ם ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיל"ו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם,
להראות ולהוכיח הנראה לענ"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו,
הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.
ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר זמנים - ג'

מחזור כ"ט שנת הז"ך

בעז"ה יום ב' פרשת בלק ט' תמוז ה' תהא שנת עליון - 5770 - ה'פרצת
סיום הלכות שופר סוכה ולולב והתחלת הלכות שקלים

ושופרות, כדי שתמליכוני עליכם וכו' ובמה בשופר¹], היינו
שעומדים בביטול מוחלט ומאוחדים עם הקב"ה כאותיות
החקיקה.

סוכות - וימינו תחבקני

ג. סוכה;

גם בסוכה מתבטא היחוד והאיחוד המוחלט עם הקב"ה
והביטול אליו, כי הסוכה מקיפה את האדם מכל הצדדים שזה
מורה על החיבוק של הקב"ה אלינו וההתאחדות איתו
כמש"נ: "וימינו תחבקני", וכמבואר בחסידות שהסוכה היא
המצוה היחידה שמצותה היא שהאדם כל כולו נכנס בתוכה,
והיא מקיפה אותו מכל הצדדים שמורה על האהבה והחיבוק
של הקב"ה אלינו (וזהו מה שאומרים "ופרוש עלינו סוכת
שלומך", וסוכות מורה על התשובה והעבודה מאהבה),
והביטול המוחלט של היהודי והאהבה אליו, שזוהי התאחדות
חזקה ואמיתית דומה לענין החקיקה.

ודוד מפז ומכרכר בכל עוז לפני הוי'

ד. הלכות לולב מבטאים את הביטול המוחלט לה'
ולאלוקות;

בסיום הלכות לולב³ (שע"ז נאמר "ושמחתם לפני הוי'
אלוקיכם שבעת ימים"), שם מדבר ומתאר הרמב"ם את
השמחה הגדולה והעצומה שהיתה בבית המקדש ב"שמחת
בית השואבה" [וכלי הרמב"ם "שמחה יתירה", ומתאר את כל
פרטי ואופני השמחה]. ואח"כ כותב הרמב"ם איך צריכה
להיות שמחת יהודי בכלל בעבודת ה', עד כדי שמחה בלתי
מוגבלת ולמעלה מטעם ודעת בביטול מוחלט. וכך כותב
הרמב"ם בהלכה האחרונה המסיימת את הלכות לולב⁴:

3 אמור כג, מ.

4 פ"ח ה"ט"ו [להעיר; פ"ח - 8 מורה על משיח השמיני, ולמעלה מהעולם, ה"ט"ו
- 15 הוא כ-8; פעמיים 7 ועוד א' למעלה מהעולם והטבע. וע"ד הנאמר לגבי

חוקת - חקיקה וביטול

א. התחילו את הלכות שופר סוכה ולולב בשבת קודש פרשת
חוקת, ומסיימים בפרשת בלק וי"ל הקשר לשתי פרשיות אלו;
הקשר לפרשת חוקת;

ע"פ המבואר בחסידות (מתחיל מהמבואר ב"לקוטי תורה"
לאדמו"ר הזקן, ומאמרי רבותינו נשיאנו שלאחר זה),
ובשיחות כ"ק אד"ש מה"מ שבשם הפרשה "חוקת" מקופל
התוכן וההוראות של הפרשה; ו"חוקים" - מלשון "חקיקה" -
מעלת אותיות החקיקה על אותיות הכתיבה, וההתאחדות של
האותיות עם הלוח והאבן שנקתבו עליו, וזה מורה על
ההתאחדות המוחלטת של היהודי עם התורה והביטול
שלו לקב"ה שלגמרי אינו מציאות בפני עצמו. וביטול
והתאחדות זו מתבטאת גם בהלכות שופר, גם בסוכה וגם
בהלכות לולב, וכדלקמן;

תקיעת שופר - קבלת המלכות

ב. הקשר לשופר;

בזמן תקיעת שופר היהודים עומדים בביטול מוחלט לקב"ה
ובקבלת עול כעבד פשוט, בקבלת מלכות שמים.

שזהו ענין התקיעות והתרועות, כמו שעושים בזמן הכתרת
המלך, שזה היה בראש השנה הראשון, בזמן בריאת אדם
הראשון שקיבל את מלכותו של ה' בעצמו, וקרא לכל הבריאה
לקבל המלכות, שאז אמר "בואו נשתחוה ונכרעה וגו' לפני ה'
עושנו"¹, ומידי שנה בשנה בראש השנה "הימים האלה נזכרים
ונעשים"², חוזרים הענינים ויש קבלת המלכות של כל
הבריאה וממליכים את הקב"ה מחדש שזהו הענין שאומרים
פסוקי מלכויות, ותוקעים תקיעות מיוחדות לשם זה ועומדים
לפני הקב"ה "כעבדא קמי מאריה", [וזהו שאומרים חז"ל
שבר"ה אומר הקב"ה: "אמרו לפני מלכויות זכרונות

1 תהילים צה, ו.

2 כפירוש כתבי הארז"ל.

את דבר וציווי ה' להשמיד לגמרי את עמלק וכל הבהמות והשאייר את אגג חי ואת הבהמות ואת הצאן כי עשה חשבון ע"פ טעם ודעת שהקידוש ה' ייראה בולט יותר אם יקחו את המלך בשבי (יותר מאשר אם יהרגו אותו מיד); וכן עשה חשבון שכדאי להביא מהצאן **קרבנות** לכבוד ה' [שכתוצאה מכ"ז נולד "המן האגגי"].

אבל עלינו לדעת שחייבים לקיים את ציווי ה' בקבלת עול שלמעלה מטעם ודעת ובביטול מוחלט שזהו ענינו של דוד המלך שרקד באופן כזה וע"י כך הוא וזרעו משיח מבית דוד יביאו את הגאולה השלימה ולכן ה' בוחר בו כמו שנאמר: "ויבחר בדוד עבדו".

שמחה לקבלת פני משיח!

ו. הקשר של הנ"ל, סיום הלכות **לולב** לפרשת **בלק**, י"ל; התוכן והתכלית בפרשת בלק הוא שהקללות לא רק שיתבטלו אלא שיהפכו לברכה כמו שנאמר¹⁰: "ולא אבה הו"י אלוקיך לשמוע אל בלעם ויהפוך הו"י אלוקיך את הקללה לברכה, כי אהבך הו"י אלוקיך" [ואפ"ל; **בל"ק** - ר"ת ברכה לא קללה, או מהסוף להתחלה; קללה לברכה], ועד לתכלית הברכה, הברכה הכי נעלית בכל הזמנים שהיא הגאולה האמיתית והשלימה וביאת המשיח. שזהו מה שנאמר¹¹: "איעצך אשר יעשה העם הזה לעמך **באחרית הימים**", ואח"כ נאמר¹²: "אראנו ולא עתה אשורנו ולא קרוב, דרך כוכב מיעקב וקם שבט מישראל", שפסוקים אלו מדברים על דוד המלך והמשיח.

ועד כדי כך שהרמב"ם בהלכות מלכים ומלחמותיהם ומלך המשיח [הכתובות בסוף ספרו "משנה תורה", היינו שזהו התכלית והמטרה של כל התורה ומצוות] מביא מפסוקים אלו ההוכחה שהאמונה בגאולה ובמלך המשיח היא מתורת משה: "וכל מי שאינו מאמין בו או שאינו מחכה לביאתו לא רק בשאר נביאים בלבד הוא כופר אלא בתורה ובמשה רבינו וכו'".

היינו שתכלית הברכות הם ביאת המשיח והגאולה. והכלי להביא את המשיח הוא ע"י **שמחה** ובפרט "שמחה בטרתה" לקבלת פני משיח, כמו שאומר כ"ק אד"ש מה"מ בשיחת פרשת תצא ה'תשמ"ח, ואמר ש"שמח" (בתוספת יו"ד) אותיות **משיח**, ובי"בעל הטורים" על הפסוק בפרשת פינחס "הנני נותן לו את בריתי שלום" [ואומר ש"שלום" בגימטריא "זהו משיח"] כותב ש"שמח" אותיות "משיח";

ז.א. שכדי להביא את המשיח והגאולה, צריכה להיות שמחה והתלהבות לקבלת פני משיח. ועל השמחה וההתלהבות של דוד המלך, שהיא צריכה להיות אצל כל יהודי, מדבר הרמב"ם כנ"ל בסיום ההלכה האחרונה של הלכות לולב.

ובהלכה הנ"ל בהלכות משיח מדובר על דוד המלך שהיה המשיח הראשון ועל מלך המשיח שהוא הגואל האחרון; יבוא

"השמחה שישמח אדם בעשיית המצוה ובהאבת האל שצוה בהן, עבודה גדולה היא, וכל המונע עצמו משמחה זו ראוי להפרע ממנו, שנאמר⁵ 'תחת אשר לא עבדת את ה' אלהיך בשמחה ובטוב לבב', וכל המגיס דעתו וחולק כבוד לעצמו ומתכבד בעיניו במקומות אלו - **חוטא ושוטה**. ועל זה הזהיר שלמה ואמר⁶ 'אל תתהדר לפני מלך'. וכל המשפיל עצמו ומיקל גופו במקומות אלו הוא הגדול המכובד העובד מאהבה. וכן דוד מלך ישראל אמר⁷ '**ונקלותי** עוד מזאת והייתי **שפל** בעיני'. ואין הגדולה והכבוד אלא לשמוח לפני ה' שנאמר⁸ 'והמלך דוד מפזז ומכרכר לפני ה' וגו'".

רואים מכך שהשמחה לפני ה' בעבודת ה' צריכה להיות **בהתלהבות עצומה** ועד כדי ביטול מוחלט כמו שהיה אצל דוד המלך "מפזז ומכרכר" ושם נאמר גם "**בכל עוז** לפני הו"י" [וכפי שמבאר אד"ש בליקו"ש החילוק בזה]. ועד כדי "**ונקלותי** עוד מזאת והייתי שפל בעיני", כמו שאומר שם דוד המלך "כאחת האמהות" ו"כאחד הריקים". כמו שאומרים חז"ל בגמ' שהשמחה וההתלהבות והריקודים של דוד המלך היתה באופן ששמלתו עלתה והתגלו שוקיו שזהו בזיון גדול אצל כל אדם ובפרט אצל מלך ישראל, וכל זה עשה דוד המלך לכבוד ה' (ולכבוד הארון וביהמ"ק והגאולה, כי העלה את הארון לירושלים וקיוה שזו התחלה של בנין ביהמ"ק, שאילו זכו היה ביהמ"ק הראשון נצחי וגאולה שלמה) בביטול מוחלט לה'.

דהיינו כשמדובר בשמחה לפני ה' צריך להיות הביטול לה' בצורה מוחלטת ביותר למעלה מטעם ודעת! וכמו **החוקים** שהם למעלה מטעם ודעת, מלשון **חקיקה** שהיא ביטול מהמציאות והתאחדות שלמעלה מטעם ודעת.

מלכות בית דוד - ביטול לקבלת המשיח

ה. ובה מסביר אד"ש מה"מ בליקוטי שיחות⁹ מה שדוד המלך אמר למיכל שזילזלה בריקודים אלה ושמחה זו: "האלוקים אשר בחר בי מכל בית אביך" שלכאורה נשאלת השאלה מה נוגע בענין זה שה' בחר בדוד ולא בשאול? [ואדרבה בזה הוא פוגע במשפחתה שה' לקח מהם את המלוכה, מאביה וממשפחתה, שאול ואחיה נהרגו וה' לקח את דוד למלך, ומה זה נוגע בענין זה?]

ואד"ש מבאר זאת, שבזה רצה דוד להסביר למה ה' לקח את המלוכה משאול המלך והעבירה לדוד ולזרעו; כי כדי להביא את הגאולה לעם ישראל צריכים לביטול **מוחלט** של מלכות בית דוד שעליו נאמר: "ודוד הוא הקטן" [שדוקא ע"י שהקטן וביטל עצמו זכה למלכות], וע"י כך מביאים את הגאולה השלימה. משא"כ הנהגתו של שאול היתה "שהלך אחרי הטעם"; שלא קיבל בקבלת עול שלמעלה מטעם ודעת

חנוכת ביהמ"ק הא' שלשמה והעם חגגו "שבעת ימים ושבעת ימים, וביום השמיני שילח את העם", שהיה יום ה-15 וקוראו יום השמיני (בפשוט הכוונה ליום שמיני עצרת).

5 תבא כח, מז.

6 משלי כח, ו.

7 שמואל ב, ו, כב.

8 שם פסוק טז.

9 לקו"ש ח"א פ' שמיני על ההפטר.

10 תצא כג, ו.

11 כד, יד.

12 פסוק יז.

ויגאלנו מיד ממש נאו!

והשמחה היא בלתי גבולית, באופן של "שמחה פורצת גדר!"; שפורצת את גדרי הגלות, ומביאה את שמחת קבלת מלך המשיח, עליו נאמר: "עלה הפורץ לפניהם!". וקשור גם לחג הגאולה י"ב-י"ג תמוז שחל בימים אלה, ד"שם גאולה חד הוא".

"תקות" חוט השני¹³

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

- א. חוקת - (אותיות) החקיקה וההתאחדות והביטול המוחלט לה'.
- ב. תקיעת שופר - הכתרת המלך בביטול מוחלט לה'.
- ג. סוכה - וימינו תחקבני - התאחדות עם הקב"ה.
- ד. בסיום הלכות לולב, ע"ד השמחה וההתלהבות בביטול מוחלט לפני הוי'.
- ה. שמחה וביטול לקבלת פני משיח, ובפרשת בלק המקור לגאולה וביאת המשיח.

* * *

בעז"ה יום ד' פרשת בלק, י"א תמוז

ערב חג הגאולה י"ב-י"ג תמוז

הי' תהא שנת עליון

סיום הלכות שקלים והתחלת הלכות קידוש החדש

אחדות ישראל

א. הרבי שליט"א מלך המשיח מבאר הרבה בשיחות ענין עיקרי ובולט שאפשר ללמוד מ"שקלים"; ענין ה"אחדות ישראל", בכמה וכמה פרטים בענין השקלים שמורים ומלמדים על אחדות ישראל;

א) כל היהודים נותנים סכום שווה "העשיר לא ירבה והדל לא ימעט ממחצית השקל, לתת את תרומת ה"י".

ב) כל אחד נותן דווקא מחצית השקל, להורות שהוא לא דבר שלם אלא רק חצי, וכדי להיות שקל שלם הוא צריך להתאחד עם יהודי אחר (שהוא חציו השני, או שחציו השני הוא הקב"ה שמתאחד איתו).

ג) במחצית השקל קנו את כל קרבנות הציבור של כל כלל ישראל לכל השנה כולה.

וקרבנות הציבור היו מאחדים את כל כלל ישראל, כי כולם שותפים ויש להם חלק בהם.

ושותפות זו היא כוללת את כל השנה כולה כי בשקלים קנו את כל קרבנות הציבור לכל השנה כולה.

המשיח יאחד את כלל ישראל

ב. ענין אהבת ואחדות ישראל קשור לביאת המשיח והגאולה השלימה, כי החרבן והגלות באו בגלל שהיה שנאת

חינם וחיסרון באהבת ישראל, כמו שהגמרא אומרת ביומא¹⁴, וכשנחזק את האחדות והאהבה תבוא הגאולה, כמו שאומר אד"ש מה"י כי "מפני חטאינו גלינו מארצנו" ואם בטלה הסיבה בטל המסובב, ויבוא המשיח והגאולה מיד, כי האהבה והאחדות היא כלי לברכה, כמו שאומרים "ברכנו אבינו כולנו כאחד" ועד לברכה הכי גדולה, הגאולה האמיתית והשלימה.

וענין עיקרי במלך המשיח, שהוא יאחד את כל ישראל, כמשי"נ בפרשת ויחי על מלך המשיח: "עד כי יבוא שילה, ולו יקתה עמים".

ברכת הגאולה

ג. וכפי שכתבנו לעיל בגליון ובסיום הקודם שתכלית הברכות של בלעם, ברכות נעלות ביותר, כי באו מהפיכת הקללות, ובסיומן מדובר ע"ד ביאת המשיח, גם של המשיח הראשון דוד וגם של המשיח האחרון שיביא הגאולה השלמה. והרמב"ם כותב שמכאן ראייה מהתורה על האמונה בביאת המשיח והגאולה. ובפרט שנמצאים בערב חג הגאולה י"ב וי"ג תמוז, ו"שם גאולה חד הוא".

"תקות" חוט השני¹³

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

- א. מחצית השקל מבטא אחדות ישראל בכל הפרטים.
- ב. אחדות ישראל מביא המשיח והגאולה.
- ג. סיום ברכות בלעם על ביאת המשיח והגאולה.

* * *

השלמה לגליון הקודם על סיום הלכות חמץ ומצה ונוסח

ההגדה והקשר לפרשת חוקת

בנוסף למ"ש בגליון הקודם, העירני תמים א' ממאמר אדמו"ר הזקן ב"ליקוטי תורה" על פרשת חוקת, בו מבאר הקשר של הפרה לפסח, שלכן קורין פרשת פרה לפני פסח שאם הקשר והאעם הוא רק כפשוטו כדי שיטהרו כל ישראל לעשות הפסח בטהרה, למה לא תקנו ג"כ קודם שאר הרגלים שיש שם ג"כ קרבנות?

ומבאר התוכן הפנימי בדרגה ובעבודת ה' של ענין הפרה שלפ"ז מובן למה קודמת לפסח.

ועפ"ז מובן הקשר שלומדים את הלכות חמץ ומצה ונוסח ההגדה בפרשת חוקת שמתחילה בענין מעשה וטהרת הפרה.

איתהפכא חשוכא לנהורא!

בפעם האחרונה שנכנס הרבי הרש"ב בהיותו ילד בן 5 בשנת תרכ"ו לסבו הרבי ה"צמח צדק" לפני הסתלקותו בי"ג ניסן ונתן לו מטבע ואמר לו ה"צמח צדק": "במילה "מחצית" מ"מחצית השקל", האות צ' היא באמצע, והאותיות הסמוכות לצ' הן ח' י'; היינו, כשקרובים לצדיק או חי - יש חיות בגשמייות וברוחניות, והאותיות שרחוקות יותר לצ' - הן מ' - ת'; היינו שאם מתרחקים מהצדיק, יש מת.

עפ"ז אפשר לומר במילים "חמץ ומצה" שכך קורא הרמב"ם להלכות (ולא הלכות פסח כבשו"ע);

13 יהושע ב, חי. וענין ברש"י שפירוש "תקות" - מלשון "יקו וחבל" (שבו הורידה המרגלים של יהושע, ובו תלו משפחת רחב תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" - להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשוה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (וענין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).

14 יומא ט, ב (י"ל, יום ט"ב - ט' באב, זמן החרבן והגלות).

ב"חמץ" - הצ' לבסוף; היינו שמדובר בא' שהולך אחר ליבו וממלא תאוותיו וליבו חם בעניני היצר הרע, ורק בוקנותו הוא בא לצדיק לבקש תיקון ותשובה; הוא החמץ את ההזדמנות, לא הפסיד ח"ו ההזדמנות, כי תמיד אפשר לעשות תשובה, אבל היה יכול לעשות בתורה ומצוות כשהיה צעיר, והחמץ ההזדמנות; והמצב הטוב והאידיאלי הוא מצה; שהצ' באמצע, שהצדיק אצלו במרכז העיניים, ולפני הצ' האותיות מ"ה, היינו הביטול לצדיק [וזהו הקשר לפרשת חוקת - מל' חקיקה וביטול].

אבל, הייעוד הוא שהופכים את האותיות מהסוף להתחלה; צמת; הצ' בהתחלה, היינו שהצדיק בתחילת כלן עניניו שאין לו שום ענינים אחרים, והחמץ מבוער לגמרי, שיתקיים לעת"ל הנאמר: "ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ" ו"אתהפכא חשוכא לנהורא", שה"חמץ" עצמו נהפך ל"צמח", שזהו ענין המשיח, ואחרי הצ' האותיות מ"ה, שמבואר בספרים שמ"ח גימטריא ח"ל, שקאי על המשיח כמ"ש בפרשתנו בלק: "וישראל עושה חיל", שקאי על ביאת המשיח [וכן התורה נקראת "אשת חיל" כי "התורה נקנית במ"ח דברים" ואפ"ל ח"ל - ח"י ל'; חיות בלימוד!].

ה"בכ"ן של כ"ח ניסן תנש"א

בנוסף ללימוד עניני משיח וגאולה בתושב"כ ותושבע"פ ובהלכה שזהו שלב ראשון שע"כ הורה אד"ש בהתוועדות שאחרי השיחה בכ"ח ניסן שזו ה"דרך הישרה" להבאת המשיח (ואולי ע"ד "לא עם הארץ חסיד") וללמוד את עניני משיח וגאולה לא רק בתור הכנה לידיעת ענינים אלו, אלא גם בתור "טעימה" והתחלה כדי "לחיות" באוירת ורגש משיח [וע"ד מה שאומר אד"ש שע"כ מוסב גם הפתגם של הבעש"ט "במקום שמחשבתו של אדם שם הוא נמצא"; שאם מרגיש ו"חיי" ברגש של משיח, הוא כמו שכבר נמצא בזה], ולכן אומר אד"ש מה"מ ללמוד את עניני המשיח והגאולה בשיעורים רבים, כי חויה שעוברים עם רבים מתחזקת אצל האדם ומשאירה רושם.

ובנוסף להנ"ל הוסיף אד"ש מה"מ בהתוועדות ש"פ חיי שרה תשנ"ב ש"השליחות היחידה שנשארה עתה היא קבלת פני משיח!" [וכמובן שבכל עניני התורה ומצוות והשליחות צריך להמשיך ולהוסיף וח"ו לא להפחית, אבל ה"חידוש" של אד"ש בזמן האחרון הוא להוסיף לעבודה את קבלת פני משיח צדקנו! ובכ"ח טבת ה'תשנ"ב עשו נשות חב"ד דקראון הייטס סעודה לקבלת פני הרבי שליט"א מלך המשיח, והרבי מאוד עודד זאת ע"י מענות ועידודים לפני הסעודה ובמהלכה ואחריה.

וכמה ימים אחרי כ"ח טבת כתבה גב' סודק (אשת השליח דלונדון הרה"ת נחמן שיח' סודק) יחד עם ועד נשי חב"ד דלונדון, שרוצים לפעול בעניני משיח וזירונו הגאולה, כתב להן כ"ק אד"ש "בודאי יתדברו עם נשות חב"ד דקראון הייטס בקשר לחגיגות שהן עשו" והחגיגות היו "קבלת פני הרבי מלך המשיח".

והיינו שכמו שלפני כניסת השבת כבר מקבלים אותה בשמחה, וכפי שהיה המנהג בקהילות בזמן הגמרא, שעוד לפני השקיעה

כשהחמה בראשי האילנות מקבלים בשמחה את השבת, עד"ז היא קבלת פני משיח, וכמו בקבלת שבת זו לא רק תקוה שהשבת תבוא, אלא יודעים בטוח, כך גם לנו יש את הבטחת הרבי מה"מ "הגיע זמן גאולתכם!" ומקבלים הגאולה בידיעה בטוחה ובשמחה.

וזהו הדבר היחיד שהרבי אמר ע"כ (בשיחת ש"פ תצא תשמ"ח) "תנסו ותווכחו!" "ובחנוני נא בזאת!"; שאם תהיה "שמחה בטרתה" בקשר למשיח והגאולה אין לה ברירה "כביכול", ומשיח מוכרח להתגלות "מיד"! [ומכיון שענין זה הוא כ"כ גורלי וקריטי לכן דוקא זה בא בקושי ולא נקלט עדיין אצל הרבים (כפי שאומר אד"ש) אפילו מאנ"ש שעדיין לא מבינים זאת].

ובשנת ה'תשמ"א אמר אד"ש שאם יהודים בשמחה מצד הידיעה שמשיח בא, הוא מוכרח להתגלות מיד ולהביא הגאולה, כמשל הילד ה"פיקח" בן הצדיק שברך על הפרי והאבא היה "מוכרח" לתת לו את הפרי, כדי שהברכה לא תהיה לבטלה, וכך עתה כשיהודים בשמחה מצד הגאולה הקב"ה "מוכרח" כביכול לתת אותה מיד, כדי שהשמחה לא תהיה "לבטלה".

[ולכאורה אפשר לשאול; מילא ברכה לבטלה זו עבירה חמורה של הזכרת שם שמים לבטלה, אבל מה ה"בעיה" בשמחה לבטלה!? והמענה ע"ז כנראה שבעולם הקדושה האמיתי והשלם, שום דבר לא יכול להיות לבטלה, ואם יהודים כבר ברגש של שמחה מצד הגאולה, רגש זה לא יכול להיות לבטלה, ומשיח מוכרח לבוא!]

עשיית הציציות

סיפר לי המשב"ק בבית אד"ש הרה"ת חס"ד שיח' הלברשטם; אד"ש נתן לו לעשות לו הציציות, ואמר לו כמה תנאים: א. שיעשה זאת בחור ולא אברך. ב. שיהיה במקוה באותו יום. ג. שיעשה ביום ולא בלילה. ובאמת, אחרי שהתחתן והיה צריך לעשות ציציות לאד"ש, הוא נתן לבחור לעשות זאת.

לזכות

החתן הרה"ת ישראל והכלה מרת חיה מושקא שיחיו ליום נישואיהם ד' תמוז ה' תהא שנת עליון בשעה טובה ומוצלחת! שיבנו בנין עדי עד על יסודי התורה והמצוה והחסידות ולחיים מאושרים בגשמיות וברוחניות, וירונו הוריהם מהם ומכל יוצאי חלציהם רוב ושפע נחת יהודי חסידותי מתוך הרחבה בריאות אושר ושמחה תמיד כל הימים, ויזכו לראות קבלת פני מלך המשיח והגאולה השלימה מ"יד ממי"ש, נאו!

נדפס ע"י

הורי החתן הרה"ת אברהם דוד וזוגתו לאה שיחיו סילווערשטיין והורי הכלה הרה"ת שמואל הכהן וזוגתו שיינא דבורה שיחיו ראדאל

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהכ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!